

1 Ioan 4,7-10

După intercalarea primelor șase versete apostolul revine la tema nouă, pe care a început-o la sfârșitul capitolului trei. El a arătat acolo, că adevărata dragoste de frați poartă caracterul sentimentelor divine și că ea nu este numai de dorit, ci este de o așa de mare importanță, că ea prezintă însușirea decisivă a credinciosului adevărat. Cât de mult ne atenționează acest fapt, în mod deosebit să fim atenți cu privire la orice înșelare de sine însuși. «Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții, pentru că dragostea este din Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și Îl cunoaște pe Dumnezeu.»

Deoarece această concluzie divină este sigură și obligatorie, nu există nici o scuză pentru noi pentru lipsa de dragoste. Cu toate acestea noi trebuie să ne gândim la faptul că această dragoste nu înseamnă numai amabilitate față de cei care au aceeași credință ca și noi; ea este credincioasă și față de Dumnezeu. Uneori credințioșia practică din dragoste este considerată deplasată, în loc să fie bine-venită. Un frate, care într-un astfel de caz este supărat că a fost muștrat și gândește, că acționarea cu credințioșie a celorlalți este în contradicție cu dragostea, are motive bine întemeiate să se verifice cu atenție. Dacă se lasă biruit de mânia sa, așa cum cu regret se întâmplă câte o dată, atunci după aceea se poate eventual dovedi că el niciodată nu a avut parte de darul divin al vieții veșnice. Permitea chiar și a celei mai mici abateri de la dragoste este destul de des în indiciu foarte serios. Aceasta s-ar putea numi un sindrom al leprei morale la omul respectiv; căci noi suntem învățați aici, că la un om, la care lipsește dragostea, nu este prezent nimic Dumnezeiesc și nu este nimic cu adevărat sănătos. În principiu aceasta este foarte clar. Cu siguranță ura nu vine de la Dumnezeu, însă dragostea vine de la El. Ea reflectă energia activă a Ființei Sale. Elementul de bază moral al Ființei Sale, dacă avem voie să ne exprimăm așa, este dragostea, care în curăție desăvârșită descoperă și detestă tot răul. Căci în Dumnezeu lumina este legată cu sfințenia absolută, și aceasta este valabil și pentru un creștin, dacă el posedă cu adevărat viața veșnică. Dragostea, dimpotrivă, este desfășurarea activă a naturii divine. Ea caută binele acelora care sunt subiectul ei, fără ca aceștia să ofere vreun motiv în acest scop. Motivul acțiunilor ei este în ea însăși, în izvorul oricărui bine. Dragostea lui Dumnezeu nu numai este gata să dea totul, ci și să ierte totul. Iertarea este posibilă față de noi numai pe baza lucrării Mijlocitorului, căci Dumnezeu este consecvent în toate acțiunile Sale. Acolo unde este prezent păcatul, trebuie să fie un fundament pentru dreptatea Sa; și unde s-ar putea găsi acesta? Cu siguranță nu în omul păcătos. Dumnezeu a știut de la început unde se găsea singura dreptate perfectă, chiar și în timpuri când nedreptatea a crescut excesiv.

Chiar și în zilele cele mai întunecate ale poporului Său Israel, prin profeții Săi El a indicat spre mântuirea Sa care va veni și spre revelarea dreptății Sale (Isaia 56,1). Niciunde pe pământ nu se putea zări așa ceva. Însă credința s-a uitat permanent într-acolo. În oameni nu se găsea nimic din aceasta, nici chiar în credincioșii adevărați, ca Enoh sau Ilie, ca să nu mai vorbim de ceilalți oameni. Însă ei cercetau cu privirea în speranță după ea. Mântuirea lui Dumnezeu încă nu era un fapt împlinit. Nădejdea fiecărui credincios era îndreptată spre Unul, care urma să vină. El a fost, așa cum știm, vestit oamenilor imediat după căderea în păcat. Iehova Elohim a prezentat această perechie vinovate într-un mod impresionant. El nu a spus aceasta direct perechii de oameni decăzuți, ci în sentința Sa asupra șarpelui. Cine în afară de Dumnezeu s-ar fi gândit vreodată ca în sentința dată dușmanului să se integreze totodată vestirea unui Salvator? El a arătat cu o demnitate sfântă, că Salvatorul va veni ca să distrugă puterea răului și să elibereze victimele lui. Totodată Salvatorul la exercitarea acestei lucrări de salvare va lua din dragoste chinuri asupra Sa. Căci numai un necredincios ar putea să nu înțeleagă ce vrea să se spună prin zdrobirea călcâiului. Cu toate aceste suferințe, Sămânța femeii va zdrobi însă capul șarpelui; răul nu se va mai refăce niciodată din această distrugere.

Dragostea, despre care este vorba în secțiunea noastră, nu își are originea în creatură; ea este «din Dumnezeu». Dacă Dumnezeu nu ar fi izvorul și puterea ei, nimeni nu ar putea fi mântuit și nici un credincios nu ar putea umbla în această dragoste a Sa. Căci dragostea este în stare să

deschidă toate izvoarele de ajutor ale harului pentru păcătosul aflat în stricăciune totală. Vedem aceasta împlinit în Hristos, care a murit pentru păcatele noastre și acum trăiește pentru noi ca Mijlocitor la Tatăl. Ce dragoste se revelează aici în toate privințele! Scriptura ne spune nu numai că păcatele credinciosului au fost iertate. Dacă aceasta ar fi totul, atunci ar putea însemna că credinciosul care a căzut ar trebui să reînceapă de la capăt, aceasta înseamnă, să se întoarcă din nou la Dumnezeu. Sunt credincioși care efectiv sunt de părerea că atunci când un credincios a păcătuțit, el pierde toate privilegiile de până acum și trebuie să facă un început nou. Cine împărtășește această părere în mod evident nu crede în viața veșnică ca posesiune actuală a credinciosului în Hristos. Cu regret sunt păreri, care tăgăduiesc viața veșnică și în alte forme, ceea ce este rușinos pentru creștini. O astfel de tăgăduire este în orice caz o încălcare a unui adevăr de bază al creștinismului.

Apoi ni se spune: «Oricine iubește este născut din Dumnezeu». Să fi născut din El include în sine, că iubești și pe copiii Lui, căci ei posedă natura Sa. Cine nu iubește, nu este născut din Dumnezeu. Ar putea totuși fi, că cineva nu a fost învățat suficient și el nu a învățat să condamne pornirile cărnii. Urmare acestui fapt s-ar putea să nu fie conștient că sentimentele de ură sunt total incompatibile cu poziția unui creștin. Ele sunt așa, deoarece ele sunt în contradicție cu ființa lui Dumnezeu și cu viața pe care credinciosul o posedă în Hristos. «Dragostea este din Dumnezeu. Și oricine», (cât de clar se exprimă!), «iubește este născut din Dumnezeu și Îl cunoaște pe Dumnezeu.» Ce minunat, că despre un om de aici de pe pământ se poate spune așa ceva! Noi știm puțin unul despre altul. Este o dovadă a lipsei noastre de cunoștință, că noi înșine uneori suntem surprinși de lucrurile mărunte ale prietenilor apropiați și ale rudelor, care conduc la probleme mari, necaz și suferință nesfârșită. Dacă ne-am cunoaște mai bine și am avea o natură iubitoare, atunci aceste lucruri nu ar mai avea loc. Ce uimitor apare apoi, ca noi să fim capabili să-L cunoaștem pe Dumnezeu, în timp ce știm așa de puțin chiar și despre vecinul nostru cel mai apropiat! Noi cunoaștem desigur pe frații noștri mult prea puțin, din cauză că dragostea noastră este așa de slabă. Dacă dragostea noastră ar fi întărită prin credință, și dacă viața nouă în noi ar fi neîngrădit activă, atunci am cunoaște mai bine pe toți frații noștri. Cu Hristos și din pricina Lui ne-am preocupa de necazurile lor într-un fel care place lui Dumnezeu, le-am aduce mângâiere și binecuvântarea sufletelor noastre. Încrederea crește din dragoste; dacă dragostea este cunoscută și savurată, atunci ea va da naștere la încredere, atât față de Dumnezeu cât și față de copiii Săi. Cine nu știe de faptul, căci chiar și între copiii lui Dumnezeu este o încredere relativ mică? Lipsa de dragoste este în realitate foarte regretabilă și în nici un caz nu este potrivită cu poziția noastră de cetățeni ai Casei lui Dumnezeu. În textul nostru se spune în cuvinte scurte și clare, care sunt gândurile lui Dumnezeu în privința aceasta.

Lumea aceasta este plină de probleme majore, care prin decăderea din creștinătate devin tot mai grave. Pe lângă aceasta dușmanul este la lucru fără încetare și în mod rafinat. Am văzut aceasta în versetele anterioare («nu credeți orice duh ...»). Duhul Sfânt a fost trimis aici jos de Tatăl și de Fiul. Însă Satan nu a așteptat mult să trimită duhurile lui rele, ca să imite pe Duhul lui Dumnezeu. În același fel a încercat el înainte să strice și lucrarea Domnului Isus pe pământ. În privința aceasta a lucrat nu numai prin cei posedați de duhuri rele, ci și prin învățători mincinoși, care s-au ridicat împotriva Persoanei Domnului Însuși. Când Hristos a dat apostoli, profeți și învățători, care prin puterea Duhului Sfânt slujeau pentru întărirea mădularelor trupului Său, Satan a lucrat în toate domeniile în mod contrar. De aceea se spune: «Nu credeți orice duh!» Urmează apoi semnele de recunoaștere, pe care le-am studiat deja. Aici este vorba de umblarea noastră în dragoste, nu de atacurile îndreptate asupra adevărului. Dumnezeu dorește ca aceia pe care El i-a născut din nou prin Cuvântul adevărului să fie pătrunși de dragoste în viața lor de credință practică mai mult decât orice altceva. La copiii Lui dreptatea și ascultarea sunt considerate a fi prezente, dar și dragostea trebuie să fie prezentă. Deoarece dragostea este imboldul plin de putere în Ființa lui Dumnezeu, tot așa ea este și puterea nemărginită în viața credincioșilor în relația lor unul cu altul. Ea apare probabil mai pregnant decât toate celelalte virtuți creștine. Dragă frate, este așa la tine? Duci tu probabil lipsă de dragoste?

Așa cum a făcut deja mai înainte, apostolul abordează această temă prin adresarea «preaiubiților». Prin aceasta el a apelat în mod deosebit la sentimentele cititorilor, cu toate că el leagă a atenționare de aceasta. El a văzut că credincioșii erau amenințați de pericole mari. Duhuri rele erau la lucru și din păcate este totdeauna înclinația, atât cu privire la Duhul Sfânt, pe de o parte, cât și cu privire la existența lui Satan și a trimișilor lui, pe de altă parte, să fi necredincios. În creștinătatea de astăzi sunt la lucru duhuri rele mai mult decât oricând, da, activitatea lor se extinde în principal în ea. Ei lucrează nu numai în țările păgâne cu superstiția lor cruntă, întunecată. Duhul rătăcirii se arată în interiorul creștinătății camuflat sub diverse forme; el pretinde chiar că aduce cele mai mari adevăruri. Se aude spunând cam așa: „Nu posedăm noi adevăruri, despre care nimeni nu a știut ceva și au cea mai mare valoare? A fost foarte corect să se vorbească despre dreptatea lui Dumnezeu, despre chemarea cerească, despre taina Adunării, și așa mai departe. Dar noi avem acum ceva mult mai bun. Atunci instrumentele au fost acordate; acum însă cântă toată orchestra, și acesta este meritul nostru!” Fără îndoială astfel de afirmații sunt total greșite, dar duhul rătăcirii lucrează în felul acesta asupra sentimentelor duse în rătăcire ale acestor oameni, care se lasă influențați de duhurile rele. Cât de evident stă o astfel de lăudăroșenie în opoziție cu blândețea Domnului tuturor lucrurilor! Astfel de învățători greșiți slujesc numai la distrugerea adevărului și nu la zidirea sufletească a acelor care le acordă încrederea lor. Faptele lor sunt mai condamnabile decât ce Scriptura descrie prin cuvintele: «ei slujesc pântecelelor lor» (Romani 16,18). Ei sunt din lume și de aceea vorbesc ca din lume și își iau motivele din lume.

Este o realitate binecuvântată, că dragostea, care este din Dumnezeu, își găsește toate motivele de acționare în propria bunătate, în timp ce natura omului arată exact contrariul acestei dragoste. Pe când credinciosul era încă un păcătos pierdut, el a primit harul în fără nici o îngrădire. Deoarece el posedă viața veșnică în Hristos, el are acum permanent parte de revărsarea acestui har. Duhul este activ în natura nouă a celui născut din Dumnezeu. El are dreptul să se laude cu Dumnezeu și dragostea Sa, și anume numai pe baza bunătății care se găsește în Dumnezeu și pe care el o face cunoscut cu plăcere și altora. Aceasta este partea celor care cred în Hristos. Ei sunt umpluți de faptul că ei sunt iubiți de El cu dragostea Sa dumnezeiască și prin Duhul lui Dumnezeu ei practică apoi această dragoste și față de frații lor, și despre aceasta este vorba aici. Principiul este desăvârșit de clar: practicarea dragostei nu poate fi despărțită de nașterea din Dumnezeu. Însă prin practicarea dragostei credinciosul dovedește că el este un copil al lui Dumnezeu. Aceasta nu are absolut nimic a face cu înclinațiile naturale, care, așa cum oricine știe, chiar și în cel mai rău om pot fi foarte pregnante. Dușmanii categorici ai lui Dumnezeu, care se dedau poftelor și patimilor josnice, cu toate acestea pot fi foarte plini de dragoste și binevoitori. Dar toate acestea nu au nimic a face cu dragostea dumnezeiască, cu despre ceea ce este vorba aici și cu ce s-a arătat în chip desăvârșit în Domnul. «Dragostea este din Dumnezeu», spune apostolul. Tot ce descinde din noi, nu este din Dumnezeu. Această dragoste însă nu este din noi, și nici măcar la un credincios; el o primește exclusiv de sus. El este născut din Duhul, și ce este născut din Duhul este duh și nu carne. El este născut din Dumnezeu, și Dumnezeu este dragoste.

Versetul nostru stă în legătură cu ceea ce s-a spus la sfârșitul capitolului trei, unde noi auzim pentru prima dată în această scrisoare despre Duhul lui Dumnezeu. În acest context era vorba că Dumnezeu rămâne în credincios și dovada pentru aceasta este Duhul, pe care El ni l-a dat. Duhul, dăruit credinciosului, locuiește în el și prin aceasta dovedește că Dumnezeu rămâne în el. Ce pas enorm este aceasta, mult mai mult decât posedarea vieții noi! Oricât de mare ar fi privilegiul de a avea parte de natura dumnezeiască – faptul că Dumnezeu rămâne în noi este mult mai mult. Această rămânere a lui Dumnezeu în noi este lucrată și făcută posibil prin darul Duhului, ceea ce este caracteristica decisivă a credinciosului.

Apostolul urmărește deci scopul, să trezească dragostea reciprocă între credincioși prin aceea că el arată izvorul dragostei, precum și natura, în măsura în care ea este activă, care trebuie să fie în concordanță cu ea. Este de la sine înțeles că sunt obstacole mari, care stau împotriva

practicării dragostei, atât dinăuntru cât și dinafară. Ele sunt așa de mari, că este necesară rămânerea lui Dumnezeu în cel credincios, pentru ca dragostea să poată să se manifesteze liberă și în deplină măsură. Deci noi avem nevoie nu numai să fim născuți din Dumnezeu, ci noi avem nevoie și de puterea divină, da, mai mult, ca Dumnezeu să rămână în noi, ca să ne putem iubi unii pe alții potrivit lui Dumnezeu. Dacă numai am fi născuți din Dumnezeu, ar rămâne totuși un obstacol mare, care nu este atins prin nașterea din nou. Ce este acesta? Lipsa de cunoștință cu privire la mântuirea noastră? Credința în lucrarea lui Hristos pentru noi și în sângele Său, care curățește de orice păcat, trebuie să fie prezentă. Înainte să se poată odihni în răscumpărarea care este în Isus Hristos, trebuie să fi avut mai întâi loc o lucrare dumnezeiască în suflet.

Putem vedea aceasta din fiecare loc din Scriptură, care se referă la aceasta. Să luăm întâmplarea cu femeia din Luca 7, despre care Duhul Sfânt spune așa de multe în cuvinte puține: «Și, iată, o femeie din cetate, care era păcătoasă.» Cu toate că ea era o păcătoasă, spre marea uimire a lui Simon fariseul ea a venit în casa lui, atunci când el sta la masă cu Domnul și cu ucenicii Lui. Cu toate împrejurările exterioare respingătoare, ea a venit în casa în care cu siguranță în oricare alte ocazii nu ar fi intrat cu plăcere. Ce i-a dat această îndrăzneală? Ea a privit în credință la Domnul, de aceea nimic nu o putea reține ca și în astfel de împrejurări să nu între într-o astfel de casă (căci așa trebuie să fi arătat ea înaintea celor prezenți, și oricine ar fi caracterizat așa apariția ei). Însă puterea credinței poate să învingă cele mai mari obstacole. În momentul acela ea încă nu știa nimic despre faptul că păcatele ei erau iertate; în clipa aceea ele încă nu erau realmente iertate. Dar ea se afla pe drumul într-acolo. Ea iubea pe Domnul. Ea ar fi mers mai departe, s-ar putea spune, că ea iubea și pe ucenici. Ea nu avea sentimente mai reduse pentru Simon, decât avea pentru ceilalți oameni de seama lui. Ca să ia naștere o astfel de dragoste era necesară o altă lucrare puternică a lui Dumnezeu. Domnul a atras-o la Sine printr-o forță divină necunoscută ei, care radia din El. Era dragostea, cea care a dat naștere la un astfel de efect al dragostei. Harul Său a dat naștere la un sentiment în ea, pe care ea nu l-a cunoscut niciodată mai înainte. Ea era pe deplin convinsă, că Domnul era umplut de dragoste sfântă. De ce umbla El așa neobosit prin țară? Ce forță era motivul întregii Sale vieți, al cuvintelor Sale și al acțiunilor Sale? Nu era dragostea Lui divină?

În felul acesta a început viața să lucreze deja în ea, cea care până atunci era o femeie păcătoasă plină de necurăție și fără cinste. Ea credea deja în Domnul, și ea iubea mult, așa cum Domnul a mărturisit lui Simon și celorlalți prezenți. Ea a găsit viața nouă în El, și ființa ei a fost alcătuită din nou prin Domnul binecuvântat. Probabil ea nu-L va mai vedea niciodată, și ea nu ar mai fi avut o altă ocazie de felul acesta, ca să-L întâlnească (chiar dacă atitudinea ei părea foarte nepotrivită în ochii celorlalți). De aceea pentru sufletul ei însemna „acum sau niciodată!” Când credința sinceră impulsionează inima, ea nu poate să acționeze altfel. Nu se pierde nici un timp și nu te lași reținut de nimic. În felul acesta ea a intrat în casă, «stătea la spate, la picioarele Lui, și plângea». Comportarea ei posedea, fără ca ea să-și dea seama, frumusețe morală; cu siguranță aceasta nu descindea din viața ei de odinioară, ci a fost lucrată în sufletul ei prin credința în Hristos. Ea a început să-I stropească picioarele cu lacrimile ei și să le ștergă cu părul capului ei. Domnul a recunoscut toate acestea și nu a trebuit să se întoarcă ca să vadă pe cea care plângea înapoia Lui. El știa totul în chip desăvârșit, ca nimeni altul. Însă toate acestea au dat la naștere la Simon la desconsiderare. Nemulțumirea necredinciosului se îndreaptă într-o măsură mai mare împotriva Domnului decât împotriva ucenicilor Săi. El nu exprimă totdeauna aceasta și probabil el însuși deseori nu-și dă seama că el simte în felul acesta. Posibil că Simon nu ar fi recunoscut sentimentele lui launtrice. Toată morală lui era morală diavolului. Așa și-a zis el ca pentru sine: «Acesta, dacă ar fi un profet, ar cunoaște cine și ce fel de femeie este cea care-L atinge, pentru că este păcătoasă» (Luca 7,39). Însă Domnul Și-a dat seama și a răspuns. Nu a venit El să salveze pe cei pierduți? Și dacă Simon, asemenea femeii, s-ar fi prăbușit înaintea Lui, nu l-ar fi salvat El atunci și pe el? Dar pentru un fariseu mândru, lipsit de spirit autocritic, era mult mai greu să ocupe locul unui păcătos, decât pentru o femeie, care nu avea nimic de pierdut înaintea oamenilor.

Harul și adevărul au putut să zdrobească pe Saul din Tars, tot așa cum ele pot unui om imoral să-i trezească profund cunoștința păcătoșeniei lui. Ce a făcut în acest caz, ca femeia să se prăbușească și în același timp să arate o astfel de dragoste? Era credința în Domnul Isus, dragostea divină, care s-a revelat în El. Însă femeia avea nevoie mai mult decât aceasta, și harul a fost imediat gata să-i dea mai mult. Ce câștig enorm este pentru inimă, să aibă siguranța că păcatele îi sunt iertate! Domnul nu S-a limitat să facă numai o aluzie la aceasta. El i-a vestit Cuvântul dumnezeiesc, după care striga sufletul ei: «Păcatele tale sunt iertate!» El era îndreptățit să facă aceasta. Lucrarea, pe care se bazează iertarea, într-adevăr nu era încă înfăptuită. Însă Judecătorul celor vii și al celor morți nu spune niciodată ceva, care nu ar fi pe deplin adevărat, tot așa cum Judecătorul întregului pământ niciodată nu poate acționa altfel decât drept. Astfel Domnul S-a preocupat cu problema ei și a contrazis necredința fariseului. El S-a dovedit a fi Domn peste toți profeții prin iertarea păcatelor, care se cuvine numai lui Dumnezeu. Din plinătatea harului Său El a dăruit femeii siguranța, că credința ei a mântuit-o și a lăsat-o să plece în pace.

Dacă noi încă nu știm, că credința noastră ne-a mântuit și că păcatele noastre sunt iertate, atunci această problemă ne va neliniști permanent. Aceasta este urmarea inevitabilă, atunci când sufletul devine conștient de vina sa. Cum poate el să găsească liniște într-o astfel de stare, fără să aibă certitudinea, că păcatele lui au fost anulate și el este salvat? Atâta timp cât el este nemulțumit și nesigur, inima se va preocupa constat cu această problemă. Ea nu este atunci nici în stare să lase ca dragostea ei să se reverse spre alții, care deja au ajuns la liniște în privința păcatelor lor. În tot acest timp nici nu se poate cu adevărat ocupa poziția unui copil al lui Dumnezeu. Așa după cum femeia din Luca 7 a primit asigurarea din gura Domnului, tot așa și noi trebuie s-o primim în credință prin Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Dacă prin Scriptură nu am lăsat să ni se dăruiască siguranța iertării și noua noastră relație cu Dumnezeu, atunci noi ne putem baza numai pe propriile sentimente și gânduri, sau pe cele ale unui om, care el însuși nu posedă siguranța deplină. Predicatorul cel mai excelent, care nu vestește nimic altceva decât numai adevărul curat, nu ne poate dezlega, ca să primim personal mărturia lui Dumnezeu, pe care El a dat-o despre Fiul Său. «Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în el însuși.» Numai singur Dumnezeu ne poate ajuta în privința aceasta, și numai Cuvântul Său este ghidul pentru credință. Noi putem primi adevărul numai de la Dumnezeu. Și cum are loc aceasta? Prin Cuvântul scris, pe care El ni l-a dat.

Nu se poate întreprinde un atac mai grav asupra adevărului, ca atunci când se neagă autoritatea dumnezeiască a Sfintei Scripturi. Una din caracteristicile actuale dominante ale necredinței este afirmația gânditorilor liberi „moderați”, Scriptura conține (parțial, dar nu în exclusivitate) Cuvântul lui Dumnezeu. Tot ce învață Domnul și apostolii este însă realmente Cuvântul lui Dumnezeu. După cum am văzut deja, «toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu» și prin aceasta adevărate ce a fost dăruit Adunării lui Dumnezeu. În aceste „scrieri profetice” pot fi și cuvinte ale diavolului sau ale oamenilor răi. Ele însă desigur nu au fost scrise pentru ca noi să le urmăm, ci pentru ca să fim instruiți și cu privire la comportarea dușmanilor, în măsura în care Dumnezeu a considerat aceasta bun. Numai necredința are greutăți în privința aceasta; credinciosul primește toate spusele lui Dumnezeu, fie ele cu privire la bine sau la rău. Tot ce cuprind Scripturile este cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu. Noi trebuie să tragem foloase din adevărul Său, ca să scăpăm din orice cursă a lui Satan sau a naturii vechi și să ne păzim de ele.

De când a fost vărsat sângele lui Hristos, sau spus în general, de când El a murit și a înviat, oamenii pot obține pace numai prin credința în Vestea Bună. Duhul vestește prin mesajul Evangheliei harul salvator al lui Dumnezeu. Cel care crede găsește în Hristos nu numai viața, ci și pacea. Prin aceasta el este pregătit atât să umble în ascultare, cât și să iubească pe credincioșii, care în același fel ca și el sunt copii ai lui Dumnezeu. Nu este nici o îndoială de faptul că ființa noii naturi este dragostea. Viața veșnică, care ne-a fost dată, posedă această aptitudine. Dacă însă carnea nu este judecată definitiv, atunci ea se așează ca un obstacol în cale. Harul ne conduce mai întâi la cunoașterea cât de incompatibile sunt aceste două feluri de naturi, înainte ca noi să

putem progresa în credință. O mașină poate fi gata cu toate piesele ei componente, însă ea poate fi pusă în funcțiune abia după ce i se dă energia necesară. Aceasta ar trebui să ne prezinte simbolic ce vor să ne spună versetele studiate.

Și aici se arată iarăși partea negativă: «Cine nu iubește nu L-a cunoscut pe Dumnezeu.» Nu este vorba de ce dar posedă un om, ce activitate practică el, dacă are prestigiu și influență – dacă el nu iubește, el nu a cunoscut pe Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu condamnă fără cruțare orice autoînșelare. Cine este născut din Dumnezeu, iubește pe fratele său și a cunoscut pe Dumnezeu. Sentimentele lui noi, dumnezeiești, se extind spre un domeniu foarte precis. El are și acea cunoaștere a lui Dumnezeu, pe care Domnul nostru o denumeste categoric ca viața veșnică. Ceea ce El prezintă Tatălui în Ioan 17,3, este reluat aici ca o constatare doctrinară scurtă în sens negativ. «Cine nu iubește nu L-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste.» Acolo unde nu se găsește dragoste, nu este nici cunoaștere de Dumnezeu. Motivul este pe cât de clar tot așa și de convingător: «Pentru că Dumnezeu este dragoste.»

Versetele care urmează prezintă dragostea lui Dumnezeu, care într-o plinătate și har neîngrădit se revarsă în inima goală, ca s-o facă capabilă de a iubi. Duhul vorbește despre desfășurarea strălucitoare a dragostei în Fiul Hristos, care în harul nemăsurat a fost trimis în această lume a păcatului, egoismului și întunericii. Este greu să găsești în Scriptură un alt loc care să se asemene cu măreția prezentată aici așa de simplu. «În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu în noi ...» Aici nu se spune „față de noi” sau „față de toți” ca în Romani 3,22. Principal dragostea lui Dumnezeu s-a revelat fiecărui om. Însă în acest loc ea este văzută în sens restrâns și se referă mai mult la «toți cei care cred», așa cum se spune și în versetul respectiv din Romani 3. Ea a fost «arătată în noi». Prin aceasta se arată spre acțiunea, pe care ea o are în noi. De aceea cuvântul «în» pare aici să stea la locul potrivit. Prin aceasta se spune corect: «În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu în noi (sau: cu privire la noi).» În acest verset este văzută venirea Domnului nostru în toată dimensiunea ei pentru introducerea vieții veșnice. De aceea expresia «Dumnezeu a trimis» stă în limba greacă la timpul perfect, care exprimă persistența rezultatului acțiunii avute loc în trecut. În versetul următor (versetul 10) această expresie este la timpul aorist. Aici este numai numită realitatea, însă ea are scopul cel mai profund, cel mai sublim și cel mai însemnat cu care s-a preocupat Tatăl și Fiul în timp sau în veșnicie. Diferența în modul de exprimare este mică, deoarece în ambele locuri se folosește același verb, dar la forme de timp diferite. Dar deoarece și aceste diferențe mici în Scriptură au fost date de înțelepciunea dumnezeiască, vom face bine, dacă cercetăm însemnătatea lor în fiecare loc. Timpul aorist exprimă simplu realitatea care aici este de cea mai mare însemnătate posibilă. Timpul perfect dimpotrivă exprimă rezultatul actual al unei acțiuni care a avut loc în trecut, rezultatul misiunii Sale, și anume, ca noi să trăim prin El.

«În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu în noi (sau: cu privire la noi), că Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu.» Cu câtă atenție se prezintă aici gloria Persoanei Sale! »Singurul Său Fiu!« O repetare a acestor cuvinte în versetul următor (versetul 10) nu este necesară, căci denumirea «Fiul Său» spune desigur același lucru. Dar ce înțelepciune se arată aici, o lucrare așa de măreață cu urmări veșnice să fie îmbrăcată în cele mai simple cuvinte, prin aceasta inima să fie umplută de mărimea sa nemărginită și profunzimea de nepătruns și să fie inundată de dragostea lui Dumnezeu. «Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El.» Aceasta a fost prima faptă a harului divin, ea satisfăcea cea mai importantă necesitate a acelor care erau morți spiritual. Și aceasta este valabil pentru orice suflet până în zilele de astăzi. Căci dovada primordială și cea mai necesară a dragostei Lui demnă de adorare a dat-o Dumnezeu prin aceea, că El a dăruit viață subiectelor acestei dragoste, care erau moarte față de El. Ele nu erau conștiente de starea lor proprie, nu aveau nici o cunoștință despre Dumnezeu și în stricăciunea lor morală erau total indiferente față de Amândoi. S-ar putea să fi fost probabil o oarecare imaginație despre Dumnezeu, dar nu era nici un semn de viață, de nici o înclinație spre Dumnezeu. În cunoașterea lor Dumnezeu era subiectul unei groaze mai mari decât demonul cel mai îngrozitor. Având în vedere o astfel de stricăciune «Dumnezeu a trimis pe

singurul Său Fiu în lume!» Ce adevăr! Cât de minunat este chiar și numai simplul fapt, dacă ne gândim la aceasta, că trimiterea a avut loc dintr-o dragoste curată! Nu era o acțiune, care a avut loc în cer. Dumnezeu a trimis pe singurul Său Fiu în lumea aceasta, ca să dea viață, ca să ne facă potriviți pentru domeniul din care El a venit. Nici o lucrare făcută în cer nu putea să satisfacă pe Dumnezeu și pe oameni, chiar dacă ea ar fi fost făcută de Fiul. Drumul dragostei trebuia parcurs, prin aceea că Fiul a devenit Om, ca să glorifice pe Dumnezeu și prin credință să dea omului mort spiritual viața în desfășurarea ei cea mai înaltă. Pe pământ trăiau iudei și națiuni, însă toți erau în aceeași măsură morți în păcate și fărădelegi și din natură erau copii ai mâniei. Ei erau morți spiritual, chiar dacă „trăiau”. Ei nici nu urau păcatul și nici nu iubeau harul. Atât lăuntric cât și în exterior totul era stricat la ei. Fie că este vorba de cei circumciși sau de cei necircumciși, gândurile cărnii lor nu erau altceva decât dușmănie față de Dumnezeu. Și cu toate acestea Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, desfătarea Tatălui din veșnicie, pentru ca noi prin El să avem viața; și viața, pe care El a dat-o, era propria Lui viață.

Vechiul Testament ne relatează cum s-a comportat neamul de oameni – fie iudei, fie păgâni – față de Dumnezeu în toate miile de ani; relatarea Noului Testament ne arată lucruri și mai grave. Însă El, Cel care știa toate mai dinainte, a trimis pe singurul Său Fiu în lume; și pentru ce? Ca să facă judecată? Nu, exact contrariul. Sufletele moarte trebuiau aduse la viață cu viața veșnică care era în Fiul Său. Căci exact aceasta este exprimat în cuvintele: «Pentru ca noi să trăim prin El». Este vorba de o viață nouă, pe care omul obișnuit nu o posedă; nici măcar Adam în starea de nevinovăție în grădina Eden nu o posedă. El a căzut în neascultare, atunci când totul în el și în jurul lui erau încă într-o stare bună, și prin aceasta a atras moartea și judecata. În Lege a fost făgăduită viața omului firească, Israel; dacă el era ascultător nu trebuia să moară. Dar singurul rezultat a fost, că Legea a devenit o slujbă a morții și a condamnării (compară cu 2 Corinteni 3,7.9). Căci introducerea Legii a pus condiții voinței omului. El a devenit călcător de Lege și prin aceasta se găsea ca păcătos într-o stare mai rea decât a avut-o înainte de Lege. Astfel păcatul, ca să se arate ca păcat, a dat naștere la moarte prin bine, pentru ca păcatul să se arate deosebit de păcătos (Romani 7,13). De acum încolo păcătosului i s-a oprit continuarea vieții de odinioară. Rezultatul pentru păcătosul sub Lege era pierzarea totală.

Dar exista o altă viață, viața veșnică, și această viață era în Fiul, în singurul Fiu, pe care Dumnezeu în dragostea Sa L-a trimis în lume. Fără îndoială Tatăl înviază morții și le dă viață; este privilegiul suveran al lui Dumnezeu. De aceea și Fiul dă viață cui vrea El. Dar prin faptul că El a devenit Om (cu toate că El niciodată nu a încetat să fie în același timp Dumnezeu), El a primit, în supunere totală, totul de la Dumnezeu, așa cum se cuvenea Omului desăvârșit. De aceea «după cum Tatăl are viață în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viață în Sine» (Ioan 5,26). Era Fiul, Cel care a fost trimis ca să devină Om și să aibă legături cu omul. El era permanent subiectul credinței. Și de când El a devenit Om, El este mai evident și mai deplin, Isus Hristos și totodată Fiu al lui Dumnezeu, ambele într-o Persoană. De asemenea a devenit tot mai clar cu ce scop L-a trimis dragostea lui Dumnezeu aici jos. El a venit să se intereseze de oameni și nu de îngeri. «Viața era lumina oamenilor.» Dar o iluminare exterioară nu era suficientă pentru om în natura lui. Cu toate că El a venit în lumea aceasta și a luminat pe orice om (sau: l-a pus în lumină), totuși era necesar mult mai mult. El era viața pentru fiecare care credea. «Tuturor celor care L-au primit le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu.» Ei nu au fost născuți pe cale naturală, ci din Dumnezeu. Însă fără Cuvântul lui Dumnezeu și fără Duhul nu este posibilă nici credința și nici nașterea din nou. Cuvântul lui Dumnezeu este necesar, deoarece El aparține naturii propriu-zise a credinței, că se crede în Dumnezeu și Cuvântul Său, în loc să te sprijini pe propriile gânduri sau pe alți oameni (compară cu Romani 10,17; Iacov 1,18; 1 Petru 1,23-25). Hristos este Sămânța divină, care este făcut cunoscut prin Cuvântul lui Dumnezeu viu și care rămâne. Adam și Eva au căzut în păcat în grădina Eden, deoarece ei au fost indiferenți de Cuvântul lui Dumnezeu și nu i s-au supus. Eva a fost înșelată prin ispita șarpelui; Adam nu, dar fărădelegea lui era mai temerară. Cuvântul lui Dumnezeu nu a stăpânit toată ființa lor. Dușmanul șiret a putut să semene neîncredere în inimile lor față de Acela care le-a interzis să mănânce din

pom și prin aceasta să obțină aptitudinea de a cunoaște binele și răul. Dorința după acest rod a urmat după ce femeia nu s-a temut să trateze un timp mai îndelungat cu creatura, cu toate că sigurul lui scop era s-o facă neascultătoare față de porunca categorică a lui Dumnezeu și s-o facă să se îndoiască de pedeapsa cu moartea, cu care au fost amenințați. „Nu-i chiar așa, Dumnezeu nu poate fi chiar așa de aspru! Privește numai rodul frumos! Cât este de dorit ca să te faci priceput. Dumnezeu dorește să păstreze numai pentru Sine cunoașterea binelui și răului. Dar tu vei vedea, ce stare nouă va fi, când voi înșivă veți putea singuri diferenția între bine și rău. Acum voi nu știți nimic despre aceasta; dar dacă ați mâncat odată din rodul pomului, atunci veți putea cu conștiința voastră să judecați dacă un lucru este bun sau rău. De ce nu vreți să vă faceți independenți de El, Cel care tratează pe om așa de disprețuitor? De ce nu vreți să vă revendicați drepturile voastre peste toată împărăția voastră?” Așa au acționat conform voinței proprii, care este rădăcina tuturor relelor. În dragostea Sa, Fiul lui Dumnezeu S-a coborât aici jos ca să intre în spărtură. Prima cerință pentru suflet nu este ispășirea prin sângele vărsat al Mântuitorului. Nimeni nu va crede vreodată Evanghelia, fără să fi primit o natură din Dumnezeu, care roagă și imploră pe Dumnezeu pentru ceea ce numai Evanghelia poate oferi. În orice caz ești deja născut din Dumnezeu înainte ca să poți să te odihnești pe deplin pe lucrarea de ispășire a lui Hristos. Căci de îndată ce s-a primit viața nouă, se simt și nevoile acestei vieți și se recunoaște valoarea ei. Prin credință se mănâncă carnea lui Hristos și se bea sângele Său. De aceea se spune în Romani 10,9, că se crede în inimă, că Dumnezeu L-a înviat dintre morți. Aceasta nu înseamnă un progres deosebit în trezirea sentimentelor; și nici nu are nimic a face cu faptul că sufletul se dedă afecțiunilor. Înseamnă simplu, că inima primește de bună voie vestea bună care i se aduce de la Dumnezeu și nu se mai împotrivesc adevărului. Cu inima se crede spre dreptate; în privința aceasta ea se reazemă pe faptul cum Dumnezeu prețuiește lucrarea de ispășire făcută de Domnul Isus. După aceea se mărturisește cu gura spre mântuire, spre onoarea lui Dumnezeu și a Fiului Său, a Domnului, care astăzi este încă lepădat.

Prima cerință este deci viața, viața veșnică în Fiul. Cum se poate fără aceasta să se aibă un sentiment potrivit pentru propriile păcate, sau să cunoști întrucâtva natura sfântă a lui Dumnezeu? Se simte numai frică de Dumnezeu. Aceasta este prezentă și la un păgân, și chiar și demonii cred și se cutremură. Așa ne spune Cuvântul autorității divine și prin aceasta explică anumite fapte arătate. Motivul pentru comportarea lor este cunoașterea că nu există iertare pentru răzvrătirea lor împotriva lui Dumnezeu. Cu toate că ei știu cine este Isus, aceasta nu le folosește la nimic; ei sunt condamnați la pierzarea veșnică. Păcatul lor nu poate fi anulat. Pentru un duh rău, un înger căzut, nu există nici o posibilitate de salvare.

Cu totul alta este starea omului căzut. Nașterea lui Hristos dovedește buna plăcere față de om; cu cât mai mult vorbește moartea Sa ispășitoare despre aceasta! Pentru ca sângele Său vărsat să poată însă curăți inima și conștiința, omul primește o natură nouă prin primirea Domnului Isus. Încă nu se odihnește pe lucrarea Sa, se crede însă în harul Său revelat în carne și în gloria Aceluia care a îndeplinit această misiune minunată a dragostei lui Dumnezeu. În momentul în care inima primește pe Domnul Isus ca pe Darul lui Dumnezeu, sufletul are parte de viață. Viața este totdeauna dăruită imediat, în timp ce pacea cu Dumnezeu nicidecum nu totdeauna este așa. Este o realitate, că sufletul trebuie să facă unele experiențe și deseori are nevoie de luni sau chiar de ani, ca să ajungă să savureze pacea cu Dumnezeu. Cu toate acestea el poate fi tot timpul părtaș al naturii divine, deoarece el s-a plecat înaintea Fiului lui Dumnezeu, fără să posede o pace consolidată. De îndată ce el a primit pe Domnul, viața este partea lui. Prin aceasta există și capacitatea divină de a constata răul dinăuntru precum și cu privire la umblarea de odinioară. Se cunoaște nu numai ce s-a făcut, ci și ceea ce ești. Acestea sunt consecințele vieții dumnezeiești în credincios. De aceea viața este introdusă aici, exact la locul care i se cuvine, înainte ca să se vorbească despre lucrarea de ispășire, care ne-a eliberat de povara vinei.

«În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu în (cu privire la) noi, că Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El.» Motivul pentru aceasta l-am arătat deja. Până în acel moment noi am fost morți spiritual față de Dumnezeu și fără nici cea mai mică

legătură de viață cu El. Noi aveam numai responsabilitatea îngrozitoare, să fim din descendență divină în ceea ce privește natura, dar prin faptele noastre rele ne-am dovedit a fi dușmani față de Dumnezeu. În starea noastră stricată prin păcat nu ne-a ajutat nimic, în opoziție cu creaturile neînsemnate am fost creați după chipul lui Dumnezeu; sufletele noastre nu puteau fi mântuite prin aceasta. Omul aflat sub responsabilitate a căzut în păcat, și îndrăzneala iudeilor de a fi ascultători față de Legea lui Dumnezeu, a mărit numai responsabilitatea și cu nici un chip nu putea salva pe om de mânia care va veni. Omenirea consta atunci ori din aceia, care fără Lege făceau propria lor voie, ori din iudei, care prin împlinirea Legii năzuiau să capete favoare la Dumnezeu. Dar harul salvator nu se găsește în păcătos, ci în Salvator. «Dumnezeu Își arată propria lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi» (Romani 5). Așa sună Evanghelia. Nu noi L-am iubit, ci El ne-a iubit, pe când noi eram încă păcătoși, din propria inițiativă cu dragoste nemeritată de noi.

În versetul nostru (versetul 10) ne este prezentată această a doua parte a dragostei Sale. Apostolul ne arată cum a lucrat dragostea lui Dumnezeu cu privire la povara păcatelor noastre, nu numai cu privire la starea noastră de moarte spirituală. Dragostea lui Dumnezeu a făcut o lucrare foarte dureroasă pentru inima Sa și inima Fiului Său. Omul nu poate niciodată să înțeleagă ce a însemnat pentru Domnul Isus să îndure judecata din partea lui Dumnezeu asupra păcatelor noastre. Aceasta depășește pe deplin chiar și capacitatea de înțelegere a sfinților. Chiar și apostolii au văzut la început numai aspectul exterior al crucii, până când Domnul le-a deschis mintea să înțeleagă Scripturile.

Scriptura a prezentat simbolic mai dinainte harul împăciuitor și suferințele nespuse de mari ale Domnului deja în Lege, în Psalmi și în profeți. Nu a fost nici un ucenic al Domnului, care să nu fi luat parte la ritualurile solemne din marea zi a ispășirii, care să nu fi auzit Psalmul 22, unic în felul lui, și să nu se fi minunat de cuvintele din Isaia 53, nu pentru că nu ar fi înțeles exprimarea, ci din cauza adevărilor uluitoare prezentate. Răspunsul la aceste întrebări în toate cele trei părți din Scriptură se găsește în lucrarea de ispășire înfăptuiră de Domnul Isus pentru păcatele noastre. Niciunul din cuvintele Sale rostite înainte de a fi răstignit nu oferă cheia înțelegerii lor. Nici măcar priveriștea oferită de Cel răstignit nu a deschis inima ucenicilor pentru adevăr. Sângele crucii Sale însemna pentru Dumnezeu, că pacea a fost obținută. Pentru sufletele ucenicilor crucea a însemnat până atunci numai chinuri amare și dezamăgiri îngrozitoare; căci cuvintele Sale referitoare la însemnătatea morții Sale s-au lovit până atunci de urechi surde. Ei încă nu au înțeles Scriptura, că El trebuia să sufere în felul acesta, căci altfel nici un om, și nici măcar ei înșiși, nu putea să devină mântuit. În ziua învierii, cei doi ucenici pe drumul spre Emaus au exprimat ceea ce îi preocupa pe toți, atunci când I-au zis: «Dar noi sperăm că El este Acela care va răscumpăra pe Israel». – Dar tocmai pentru aceasta a pus El temelia veșnică și eficace, așa cum ne arată versetul 21. Dar ce răspuns le-a dat Mântuitorul nostru binecuvântat? «O, nepricepuților și înceți cu inima ca să credeți toate câte au spus profeții! Nu trebuia să pătimească Hristosul acestea și să intre în gloria Sa?» (Luca 24,25-26). Abia puțin înainte le spusese: «Dar întâi trebuie ca El să sufere multe și să fie respins de generația aceasta» (Luca 17,25).

Să studiem mai detaliat unul din aceste locuri din Scriptură în lumina Domnului înviat și potrivit cu mărturia pe care a dat-o Duhul Sfânt. Ce a însemnat acel strigăt, care nu a venit de la cei doi tâlhari de lângă El ci de la Mesia Cel lepădat, din mijlocul lor? «Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?» El arăta amărăciunea cea mai mare a acestor suferințe fără asemănare, că Robul Cel drept, Fiul preaiubit, a fost părăsit de Dumnezeul Lui, atunci când El, detestat de poporul Său, batjocorit de păgâni și părăsit de ucenicii Săi, atârna acolo. Lumina feței Tatălui Său I-a făcut neîncetat bucurie la fiecare pas în tot timpul vieții Sale pe pământ, cu toate ispitele și durerile ei. De ce acum ea era ascunsă de El, când El avea cel mai mult nevoie de mângâiere și întărire? Însă El știa totul; dar răspunsul trebuie să-l dea în credință aceia care odinioară erau morți iar acum puteau să mărturisească, că ei nu aveau nimic altceva decât păcate, și anume prin harul Aceluia care le-a purtat pe trupul Său pe lemn. O, cât de mare a fost vina

noastră! Dar mult mai mare a fost dragostea Aceluia care a trimis aici jos pe Fiul Său, nu numai ca viață pentru cei morți, ci și ca ispășire pentru păcatele noastre, oricât de mare ar fi putut fi prețul. Și prețul, care trebuia plătit, era nespus de mare. Ocară, dispreț, răsede batjocoritoare și ironie de la oamenii mari și mici, de la oamenii religioși și oamenii lumii, de la soldați, da, chiar și de la tâlharii răstigniți, au rănit sufletul Său. Mulți tauri l-au înconjurat, tauri puternici din Basan L-au împresurat; câini și o ceată de răufăcători L-au împresurat. El a simțit suferințele corporale mult mai intens, pe baza desăvârșirii Sale personale, atunci când a fost vărsat ca apa și toate oasele Sale s-au despărțit. Inima Lui s-a topit ca ceara, puterea I s-a uscat ca un vas de lut, limba I s-a lipit de cerul gurii. Dar ce erau toate acestea în comparație cu părăsirea Lui de către Dumnezeu, așa cum El Însuși a simțit-o și a exprimat-o?

Mulți credincioși ai Vechiului Testament au suferit din partea păgânilor, da, și din partea iudeilor, chinuri corporale în cele mai mari dimensiuni, și le-au suportat cu răbdare și bucurie. Cete mult mai mari de ucenici ai Săi au suferit torturi infernale mult mai mari din partea pe nedrept numită biserica „universală”, în mod deosebit prin copilul ei, inchiziția oribilă. Dar și ei au triumfat în Numele Său asupra acestor prigonitori pământești îngrozitori. Însă Hristos a trebuit să mărturisească, că El a fost părăsit de Dumnezeu Său; El a mărturisit aceasta Dumnezeului Său în chinurile sufletului Său pe cruce, ca fiind suferința Lui cea mai mare, așa că și dușmanii Lui au putut să audă. Ei au înțeles tot așa de puțin ca și prietenii Lui, până când Domnul înviat a pus totul în lumina adevărată și adevărul ca putere a păcii prin Duhul Sfânt a pătruns în mintea lor și a putut fi mărturisit tuturor. Însă Domnul smerit a mers mai departe. Chiar și în clipele când a primit în sufletul Său sfânt și plin de dragoste grozăvia părăsirii de Dumnezeu, El a justificat pe deplin pe Acela care L-a lovit și L-a zdrobit peste măsura de înțelegere a minții omenești: «Totuși Tu ești Cel Sfânt, Tu, care locuiești în mijlocul laudelor lui Israel.» Da, mai mult chiar, El a recunoscut, că părăsirea Lui de către Dumnezeu constituia o excepție unică: «Părinții noștri s-au încrezut în Tine; s-au încrezut și Tu i-ai scăpat. Au strigat către Tine și au fost salvați; s-au încrezut în Tine și nu au fost dați de rușine. Dar Eu sunt vierme, și nu om: ocară oamenilor și disprețul poporului.» Însă toate acestea trebuiau să aibă loc, dacă El trebuia să devină ispășire pentru păcatele noastre. Căci noi, vinovații, în mod justificat nu puteam fi salvați, dacă Dumnezeu nu ar fi făcut păcat pentru noi pe Cel fără păcat, pentru ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El. Acesta, și numai acesta este răspunsul la întrebarea Sa «De ce?», singura și completa dezlegare a enigmei. Pentru toți necredincioșii însă această realitate rămâne de necercetat, în mod deosebit pentru Israel. Când însă acoperitoarea, care încă mai este pe inima lor, va fi dată la o parte, atunci tocmai suferința lui Mesia va fi prilejul cântării de laudă veșnice. Aceasta ne-o descoperă în toată claritatea și certitudinea a doua parte a acestui Psalm 22. Ea începe cu mica ceată a creștinilor, înainte ca lumina cerului să răsară peste «Adunarea cea mare» (versetul 25) și să arate tuturor marginilor pământului drumul adevărat, pentru ca ei să-și amintească și să se întoarcă la Domnul și toate generațiile națiunilor să cadă înaintea Lui în închinare. Aceasta nu va avea loc în perioada Bisericii sau a creștinismului, ci în zilele Împărăției Sale, când El va domni în mijlocul națiunilor, ceea ce astăzi nicidecum nu este așa.

Este deosebit de important și necesar să se țină cu tărie adevărul, că Hristos a fost părăsit de Dumnezeu din cauza ispășirii păcatelor. Numai așa poate fi însușită și ținută cu tărie, cu adevărată înțelegere spirituală, temelia harului lui Dumnezeu și a păcii noastre. Numai atunci putem, chiar dacă cu slăbiciune mare, prețui corect suferințele de nepătruns, pe care Omul durerii le-a suportat pentru Dumnezeu și pentru noi, pentru ca să-L glorifice pe Dumnezeu și să salveze pe cei care cred. În acest punct teologii, chiar și cei cu adevărat temători de Dumnezeu, sunt superficiali și nesatisfăcător în aprecierile lor. Aceasta se dovedește a fi o pierdere atât pentru sufletul propriu, cât și pentru toți care se încredințează călăuzirii lor. În privința aceasta nu trebuie să ne gândim numai la biserica greacă sau romană, unde în privința aceasta domnește extremă sărăcie spirituală. Dar să privim și la reprezentanții de seamă ai orientărilor evanghelice, anglicani, luterani sau reformați. Sau să luăm pe nonconformiști, care se laudă că în gândirea lor

sunt liberi de tradiții și prejudecăți. Dintre aceștia nu s-ar putea gândi la un reprezentant mai potrivit ca genialul Matthew Henry, fiul evlavios al unui tată evlavios, care în 1662 prin așa-numitul „act de uniformitate” a fost constrâns să iese. Dar chiar și acest comentator (al Scripturii) englez cu renume s-a dovedit, ca toți ceilalți, total incapabil să înțeleagă gândul central, de ce Domnul Isus a fost părăsit de Dumnezeu la cruce. Cu privire la Psalmul 22 versetul 1 și 2, el spune: „Este o plângere tristă, că Dumnezeu S-a întors. Ea se poate aplica cu privire la David sau la oricare alt copil al lui Dumnezeu, care suspină sub povara nemulțumirii sale și duce lipsă de semnele harului Său ...” Desigur, și Henry a crezut că acest loc din Scriptură se aplică la Hristos, căci atunci el nu ar putea fi privit ca credincios. Dar chiar și acolo, unde el o face, are loc în mod superficial, așa cum totdeauna va fi cazul, dacă acest loc nu se aplică exclusiv la Hristos. Psalmul 22 vorbește permanent numai despre El, ca temă principală, și în versetele de la început arată părăsirea Sa exclusiv ca urmare a lucrării Sale de ispășire pentru toți sfinții, care au trăit înainte, respectiv trăiesc după actul de pe cruce. Niciunul din ei nu a avut parte vreodată de părăsirea sa de către Dumnezeu; aceasta a putut s-o suporte numai El, cu toate că pentru El, Sfântul lui Dumnezeu, a însemnat nespun mai mult decât pentru toți sfinții care au trăit vreodată. Domnul a negat categoric aceasta înaintea Dumnezeului Său (versetele 4 și 5), aceasta cu privire la toți cei care au trăit înainte de El. Același lucru spune și Duhul Sfânt în Noul Testament cu privire la fiecare creștin. Hristos a fost părăsit de Dumnezeu din cauza păcatelor noastre, pentru ca noi și toți cei care cred în El niciodată să nu fie părăsiți. De aceea este absolut greșit să se aplice acest loc la „David sau oricare alt copil al lui Dumnezeu”. Cine face așa ceva, slăbește, fără să observe, în primul rând Evanghelia. Chiar dacă păcatul unui credincios necesită cea mai aspră disciplinare, totuși Dumnezeu acționează permanent cu el ca Tată. El pedepsește pe cei care îi iubește și lovește cu nuiua pe fiecare fiu, pe care îl primește; căci noi toți greșim în multe lucruri. Însă El a făgăduit: «Nu te voi lăsa și nu te voi părăsi». Acesta este adevărul absolut despre harul Său; și deoarece el se referă la greutățile noastre pământești, cu cât mai mult atunci la tot ce este necesar pentru relațiile noastre cu Tatăl pe baza lucrării de ispășire făcută de Hristos!

În ceea ce privește învățătura exemplară a zilei ispășirii doresc să mă limitez aici la diferența frumoasă dintre cei doi țapi. Ambii luați împreună arată simbolic spre jertfa de ispășire pentru copiii lui Israel. Un sorț era pentru Domnul, celălalt pentru Azazel (țapul care era alungat). Primul țap a fost sacrificat și sângele lui era dus înapoia perdelei. Pe țapul al doilea, care este o completare a primului, marele preot mărturisea toate nelegiuirile poporului Israel și toate călcările lor de Lege după păcatele lor și le pune simbolic pe capul lui. După aceea, printr-un om rânduit pentru aceasta, el alunga țapul într-un loc pustiu, pentru ca el niciodată să nu mai fie văzut. Această acțiune mărturisește despre faptul cum Hristos ca Suplinitor a dus păcatele noastre într-o țară a uitării, în timp ce țapul sacrificat vorbește despre ispășirea pentru păcatele care au fost judecate înaintea Domnului pentru justificarea Naturii Sale, a maiestății Sale și a Cuvântului Său, care au fost dezonorate prin rău. Luată împreună cele două acțiuni simbolizau lucrarea de ispășire făcută de Hristos. Ele arată că Dumnezeu nu a cruțat pe Salvatorul, pe propriul Său Fiu, ca să poată dovedi har păcătoșilor vinovați, așa cum suntem noi. În jertfa, pe care Hristos a adus-o înaintea lui Dumnezeu din pricina noastră, pentru ca în veșnicie să ne prezinte cu certitudine ca salvați, vedem dragostea lui Dumnezeu, atât a Tatălui cât și a Fiului, revelată în mod desăvârșit.

Trebuie să spun ceva cu privire la Isaia 52,13 până la Isaia 53. Această secțiune vorbește foarte clar despre Mesia, care va fi înălțat și va fi foarte sus, care mai întâi va trebui să Se aducă jertfă pentru poporul Său păcătos, pentru ca ei să poată lua parte la binecuvântările și la gloria pe care El prin harul Său le va dobândi pentru ei. Noi luăm parte la suferințele pe care El le-a îndurat în viața Sa aici; unii devin chiar martiri în participarea la suferințele Sale. Dar la suferințele Sale de ispășire și la moartea Sa de suplinire nu poate lua parte nici o creatură. În privința aceasta El este absolut singur. Și numai aceste suferințe au fost prezentate simbolic în Levitic 16. Numai ele au necesitat părăsirea Lui de către Dumnezeu, pe care o găsim la începutul Psalmului 22. Numai El

singur a suportat judecata lui Dumnezeu asupra păcatului și asupra păcatelor noastre; nimic altceva nu a avut ca urmare, ca Dumnezeu să trebuiască să-L părăsească. S-ar putea ca noi, din cauza greșelilor noastre, să trebuiască să suportăm pedepse severe, dar Dumnezeu acționează totdeauna cu dragoste față de noi. Însă El, și numai El singur, a suferit ca jertfă pentru păcat pentru noi. Ce înseamnă, că El a fost rănit din cauza fărâdelegilor noastre, zdrobit din cauza nelegiuirilor noastre, și că pedeapsa care ne dă pacea era asupra Lui? Ce înseamnă, că Domnul a pus asupra Lui toate nelegiuirile noastre? «Pentru fărâdelegea poporului meu El (nu Israel, așa cum spun iudeii) a fost lovit.» Și profetul spune și mai clar: «Totuși Domnului I-a plăcut să-L zdrobească; L-a supus suferinței. Dar după ce Își va aduce sufletul Său o jertfă pentru vină ...» Ce înseamnă aceasta altceva decât lucrarea de ispășire făcută de El? În continuare se spune: «Va purta nelegiuirile lor», și «a purtat păcatul multora». Numai necredința oarbă, egoistă, poate tăgădui ceea ce Dumnezeu exprimă așa de clar, cum nu se poate exprima mai clar prin cuvinte. «În aceasta este dragostea, nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ...» A iubi pe Dumnezeu era o cerință a Legii lui Dumnezeu, care tot așa de puțin a fost împlinită ca și cerința de a iubi pe aproapele. Omul se înșeală ușor singur în prețuirea dragostei. Cât de mulți iudei au încercat să facă pe alții să creadă, că ei au iubit atât pe Dumnezeu cât și pe oameni. Dar faptele lor au rămas de deplâns înapoia etalonului divin, așa cum Domnul Isus le-a dovedit, atunci când El a fost aici pe pământ. Înainte ca inima să fie eliberată prin lucrarea de mântuire a lui Hristos și ca ea să posede pace cu Dumnezeu, este imposibil dragostei să străpungă barierele și obstacolele morții. Chiar și credincioșii, care se așează sub Lege, se aseamănă cu Lazăr legat cu giulgiurile, care într-adevăr era înviat, dar trebuia dezlegat, ca să poată umbla. Cum se poate câștiga inima? «În aceasta este dragostea, nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că El ne-a iubit și L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre.» Cu cât conștiința simte mai puternic cerințele Legii, cu atât ea este mai nefericită. Sufletele care sunt încercate în privința aceasta nu vor umbla indiferent înaintea lui Dumnezeu. Ele simt eșecurile lor și sunt dureros încercate cu privire la starea lor. Ele se tem, că Dumnezeu este față de ele în aceeași nesiguranță de care sunt cuprinse și ele în mod justificat față de El. Că El îndreptățește pe păcătos pe baza jertfei de ispășire a lui Hristos este însă dovada incontestabilă a dragostei Lui față de noi, și El ne-a iubit pe când eram încă păcătoși.

Așa cum am văzut, posedarea vieții trebuie să premeargă savurarea păcii. Sufletul poate fi trezit din somnul păcatului prin unele locuri din Scriptură, probabil printr-un cuvânt grav al lui Dumnezeu cu privire la păcat și la păcătos. Găsim aceasta de exemplu în pilda despre fiul pierdut, care urmează după cele două pilde; pilda despre oaia pierdută și drahma pierdută. În pilda a doua Domnul prezintă pe cel pierdut în starea lui de moarte; în pilda anterioară ca pe o oaie, care din proprie voință s-a îndepărtat de turmă. Omul poate trăi o viață rea și conștient se poate îndepărta de Dumnezeu; există o altă viață, față de care el este mort spiritual. Aceste două aspecte ale morții spirituale sunt arătate în primele două pilde. Oaia pierdută, care cu nesocotință fuge și se expune la tot felul de pericole, arată pe om în îndepărtarea sa egoistă de Dumnezeu. Banul pierdut arată pe omul mort în păcat. Păstorul depune tot efortul să caute ce era pierdut. Lumina activității Duhului luminează, până banul pierdut va fi găsit. Dar aceasta nu este totul. Este nevoie de pilda fiului pierdut, ca să se completeze tabloul. În aceasta devine vizibilă o lucrare divină dublă. Mai întâi cel pierdut «își vine în sine», aceasta înseamnă, el se căiește. Se condamnă singur ca fiind păcătos. El recunoaște că a păcătuit împotriva cerului și împotriva tatălui său, așa cum exprimă cuvintele pildei. Prin aceasta el se află pe drumul bun, el caută pe Dumnezeu. Înainte a căutat satisfacerea poftelor și plăcerilor proprii. Acum, după ce și-a venit în sine însuși, «se scoală și pleacă la tatăl său». Însă el încă nu posedă pace. Lăuntric se află încă sub cerințele legii: «Fă-mă ca pe unul din argații tăi!» Aceasta este exact limbajul Legii, în loc să conducă spre libertate, ea poate duce pe om numai la robie. Numai Evanghelia poate mărturisi, că toate legăturile au fost sfărâmate de Mântuitorul și că sclavul se află acum în libertatea lui Hristos. Observă aceasta în felul în care harul întâmpină pe fiul pierdut: «Dar, pe când era el încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă și a alergat și a căzut pe gâtul lui și l-a sărutat mult.»

Fiul a fost fără îndoială foarte întristat cu privire la sine însuși și și-a zugrăvit primirea, pe care tatăl i-o va pregăti. Însă tatăl este cel care aleargă înaintea fiului, și nu invers. De asemenea este tatăl, cel care îl îmbrățișează, cu toată umblarea lui rea și zdrențele lui. Ce imagine tristă oferă fiul în starea în care l-a adus nebunia și păcatele lui! În tatăl vedem dragostea care biruie totul. El nu lasă pe fiu să ajungă să spună: «Fă-mă ca pe unul din argații tăi!» El lasă să se aducă haina cea mai bună pentru el, să i se pună un inel în deget și sandale în picioare. Vițelul îngrășat este tăiat și se serbează sărbătoarea cum niciodată în casa aceea nu a avut loc. Toate acestea au avut loc pentru fiul său, care era mort dar acum era iarăși viu, care era pierdut, dar acum a fost găsit.

Prin această pildă învățăm concret ceea ce Scriptura învață ca realitate: bunătatea lui Dumnezeu, care conduce la pocăință, care conduce de pe căile rele pe căile drepte și care dă naștere la judecată de sine în suflet, toate acestea sunt semne ale vieții dumnezeiești. Fiul a fost eliberat de frică și de Lege abia atunci când a stat în brațele tatălui și a primit pe deplin filiațiunea dăruită prin har. Abia atunci și în acest fel a obținut el siguranța că totul a fost pus în ordine. Îmbrățișarea din partea tatălui i-a dat înțelegerea deplină, și toate celelalte fapte ale tatălui față de el erau rezultatul acesteia. Tot așa se petrece și cu Evanghelia, dar mulți se opresc deja în prag. Ei au părăsit într-adevăr țara, care nu satisfăcea nici cele mai elementare nevoi, dar încă nu au intrat în domeniul în care Tatăl și Fiul dăruiesc din belșug totul. Vedem aceasta și în subiectul studiului nostru. «În aceasta este dragostea ...», că morților li se dă viața și se face ispășire pentru vinovați. Nu este aceasta o binecuvântare mai mare, decât dacă niciodată nu ai fi fost păcătos? Adam în Paradis nu a savurat nimic din acestea. El nu poseda viața din Hristos. Aceasta nu a fost dăruită în Paradis. El a primit-o mai târziu pe baza credinței, ca și toți ceilalți sfinți din Vechiul Testament. Dar în timpul cât a fost în Paradis nu a posedat-o. Este efectiv așa, că Dumnezeu a dat ce este cel mai bun, atunci când omul a evoluat la starea cea mai rea. Darul Său a fost Hristos, care nu numai a venit aici jos, ca să ne dea viața, ci ca să moară ca ispășire pentru păcatele noastre.

Dacă ne gândim la gloria Aceluia care a îndurat această moarte, la toate suferințele Sale, în mod deosebit sub judecata lui Dumnezeu, la păcatele și nelegiuirile pe care El ca Suplinitor le-a luat asupra Sa, atunci stăm plini de admirație înaintea Lui, Cel care a conciliat în chip așa de minunat ruptura dintre Dumnezeu și păcătos, cum nimeni altul nu ar fi putut s-o facă. Aceasta o găsim exprimat aici: «Nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu»; noi am fi putut încerca să facem aceasta, dar am fi eșuat jalnic. Aceasta era Legea. Aici însă găsim Evanghelia: «... ci pentru că El ne-a iubit, și L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre.» Cu o lucrare, cu suferințele Sale unice, El a înfăptuit totul. «Hristos a suferit o singură dată (*aceasta a fost suficient*) pentru păcate, Cel drept pentru cei nedreți, ca să ne aducă la Dumnezeu» (1 Petru 3,18). El era Om, dar totodată Dumnezeu. El era Fiul, și El este Cel înviat. Prin aceasta s-a adus dovada plină de glorie, că El a avut parte de biruință. Efectiv, El nu putea să eșueze; cum ar putea ceva să nu-I reușească lui Dumnezeu? Și nu era El singurul Fiul al lui Dumnezeu? Dacă credem Scriptura, atunci nu avem voie să o punem la îndoială. Frica și eșecul caracterizează pe omul decăzut. El este un păcătos și de aceea se teme de judecata lui Dumnezeu. Însă Dumnezeu nu cere ca omul să se încreadă în sine însuși; El îi poruncește să creadă în Domnul Isus Hristos. El știe foarte bine, că omul nu Îl iubește. Dar El îți cere să crezi în dragostea Sa, care s-a revelat în Hristos și în moartea Sa ca ispășire pentru om. Nu spune, că ești prea rău pentru aceasta. Într-adevăr tu ești așa de rău, pe cât poți fi de rău, și ești mult mai rău decât tu însuși crezi. Dar fi atât de sincer, ca să ocupi locul celui pierdut și atunci toate discuțiile referitoare la jосnicia ta se vor sfârși. Căci numai pentru cei pierduți El a venit și a murit pe acest pământ.

Fiul pierdut credea că se va smeri profund, atunci când și-a propus să se roage să primească locul unui slujitor. Însă în realitate el nu era absolut deloc în stare să ocupe locul unui slujitor. Gândești tu, că se va angaja ca rob sau ca slujitor un astfel de om cu un astfel de trecut? Dar nicidecum nu este vorba de caracterul nostru, căci harul neîngrădit se înalță peste toate păcatele și peste toate fărădelegile. Sufletul trebuie să ocupe locul, de a nu fi nimic altceva decât un păcătos și să lase pe seama lui Dumnezeu, să-i acorde nimic altceva decât numai dragostea Sa. El

îmi dă nu numai viața, prin care eu îmi dau seama ce se cuvine lui Dumnezeu și ce se cuvine pentru copilul Său, ci și ispășirea, care rezolvă problema tuturor păcatelor mele și le anulează. Dar observă: toate păcatele, ori niciunul! Acesta este drumul arătat în Evanghelie, cum Dumnezeu rezolvă problema păcatelor. Fiecare credincios este chemat să se odihnească în aceasta.

Iubiți frați, ați ajuns voi în felul acesta la odihnă în Hristos? Sau vreunul din voi, care crede în Isus, Singurul Fiu al lui Dumnezeu, spune: „Fă-mă ca pe unul din argații Tăi”? El a venit ca Om, dar ne-a adus viața veșnică. Tocmai prin acest dar al vieții devenim conștienți de păcatele noastre, și noi putem crede, că El este ispășirea pentru păcatele noastre. În sistemul iudaic au fost aduse permanent jertfe, în mod deosebit jertfe pentru păcat. Acum însă, deoarece Fiul Însuși S-a adus ca jertfă, se oferă iertarea păcatelor, nu mai este necesară nici o jertfă pentru păcat (Evrei 10,18). «Pentru că printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna (sau: „fără întrerupere”, un mod de exprimare mult mai pregnant) pe cei sfințiți.» Ca «cei sfințiți» se înțeleg aceia care sunt puși deoparte pentru Dumnezeu prin sângele lui Hristos, nu prin Lege.

Preaiubiți frați, este aceasta și credința voastră? Domnul să dăruiască, ca așa să fie și ca voi să vă bucurați de dragostea lui Dumnezeu, pe care El a făcut-o cunoscut prin trimiterea aici jos a Fiului Său, așa cum o prezintă apostolul Ioan aici în scopul dublu al venirii Sale (compară versetul 9 și 10). Ar putea altceva să exprime mai desăvârșit adevăratul caracter al dragostei lui Dumnezeu și totodată faptul că ea nu are nicidecum a face cu eforturile noastre? Ea a izvorât pe deplin din Dumnezeu. Dacă însă noi suntem născuți din Dumnezeu, atunci noi avem parte și de natura Sa. Dacă suntem părtași naturii Sale divine, atunci El a purtat de grijă să dea la o parte tot ce împiedică dezvoltarea corectă a acestei naturi. Este o realitate, că omul nostru vechi încă mai există, însă noi îl știm răstignit împreună cu Hristos, pentru ca trupul păcatului să fie lichidat și noi să nu mai slujim păcatului.

Dar dacă privirea noastră se îndepărtează de la Hristos, atunci cu siguranță natura noastră veche se va așeza ca obstacol în cale. De aceea noi trebuie să avem claritate cu privire la felul în care Dumnezeu a acționat cu păcatele noastre și cu rădăcina lor, păcatul. S-ar putea să ia naștere un obstacol prin aceea că noi nu umblăm în armonie cu El, așa că dragostea Sa din noi nu se poate revărsa potrivit cu natura ei spre aceia pe care trebuie să-i iubim potrivit gândurilor Sale. Dragostea Sa dă naștere în noi la dragoste pentru toți cei care sunt ai Lui, pentru toți copiii Săi. Premisa pentru aceasta ne-a fost dată prin credința noastră, prin viața nouă și prin Duhul care locuiește în noi. Nu este vorba dacă noi prețuim o însușire sau o comportarea a fraților noștri și a surorilor noastre. Dumnezeu consideră că noi, cu toate problemele care sunt, îi iubim cu dragostea care este din Dumnezeu. Pentru aceasta El ne prezintă cele două revelații enorme ale dragostei divine, căreia îi datorăm relația noastră cu El și anularea păcatelor noastre. Prin aceasta El ne așează pe poziția să ne iubim unii pe alții ca membrii ai familiei lui Dumnezeu.

Aceasta nu este nicidecum totul, dorim însă să încheiem aici acest capitol. Dacă Domnul va voi, vom vedea mai târziu, că El are să ne spună mai mult, și anume comunicări de însemnătate covârșitoare ca încununare a dragostei Sale. Am văzut, că dragostea a coborât din înălțimea cerească în Persoana Fiului și a coborât pentru noi în adâncimea de nepătruns pentru noi. Vom vedea acum cum ea ne-a ridicat la acele înălțimi. În încheiere doresc să citez cântecul unui agnostic renumit, care înainte de a muri s-a întors la Dumnezeu. Ce pagubă, că el nu a cunoscut pe nimeni care din Cuvânt putea să-i dea asigurarea dragostei lui Dumnezeu revelate în Hristos și prin aceasta să-i împrăștie toate îndoielile! Acest bărbat, J. G. R., avea mai multă nevoie de mângâierea din Luca 15 decât de cea din Psalmul 27.

Doamne, nu Te rog pentru dragostea Ta.

Durerile nu pot niciodată ispăși ce am făcut eu.

Ah, dacă mi-ai arăta numai îndurarea Ta,

Mie, oaia încercată, ce s-a rătăcit;

Ale cărei plângeri despre căile de neuitat nu amuțesc niciodată.

O, trimite-mă înapoi, la acele pășuni, pe care le-am cunoscut odată;
Dacă nu, lasă-mă singur în pustiu,
Și omoară-mă cu mâna îndurătoare.

Nu Te rog pentru dragostea Ta,
Și nici ca Tu, Doamne, să mă faci să sper
Că mă voi odihni vreodată la pieptul Tău scump.
Însă rămâi Tu Păstorul meu, a cărui îndurare desfătează inima,
Și care Își cheamă oița,
Pentru ca să aud pașii picioarelor Tale,
Și să simt atingerea mâinii Tale,
Cu ochii împăienjeniți să văd Fața Ta,
Înainte de a trece din viață în moarte.